

ביאורים לפרקי אבות

המשנה עם פירוש ר"ע מברטנורא ועיקר תויו"ט

פרק רביעי

א בן זומא אומר: איזהו חכם הלומד מכל אדם, שנאמר: מכל מלמדי השכלתי, כי עדותיך שיחה לי. איזהו גבור, הכובש את יצרו^(א), שנאמר: טוב ארך אפים מגבור, ומושל ברוחו, מלכד עיר. איזהו עשיר השמח בחלקו, שנאמר: יגיע כפיך כי תאכל, אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה^(ב), וטוב לך לעולם הבא. איזהו מכבד, המכבד את הבריות, שנאמר: כי מכבדי אכבד ובזי יקלו.

פירוש ר"ע מברטנורא

מן המלך שלא האריך ימים ולא נסמך שיקרא רבי, היו קורין אותו על שם אביו. וכן בן עזאי. ושניהם שמם שמעון: איזהו חכם. הכי קאמר, איזהו חכם שראוי שיתהלל בחכמתו^(ג): הלומד מכל אדם. ואע"פ שהוא קטן ממנו. שכיון שאינו חס על כבודו ולומד מן הקטנים, ניכרים הדברים שחכמתו הוא לשם שמים^(ד) ולא להתיהר ולהתפאר בה: שנאמר מכל מלמדי השכלתי. וסיפא דקרא כי עדותיך שיחה לי, כלומר הייתי לומד תורה מכל מלמדי^(ה) ואפילו מן הקטנים ממני ולא הייתי חושש לכבודי, כי עדותיך שיחה לי, שכל כוונתי היתה לשמים בלבד^(ו). וכן איזהו גבור, שראוי שיתהלל בגבורתו, הכובש את יצרו: שנאמר טוב ארך אפים מגבור. הכי הוי פירושה דקרא, טוב ארך אפים הבא מצד הגבורה של כבוש היצר^(ז), לא מצד רכות הטבע. וכן מושל ברוחו כשבא מלוכד עיר,

מן המלך שלאחר שכבש את העיר ובאו לידו האנשים המורדים בו, מושל ברוחו ואינו הורג: איזהו עשיר. הראוי לו להתהלל בעשרו. השמח בחלקו: איזהו מכובד. לפי ששלשה דברים טובים הללו שנזכרו לעיל, שהם החכמה והגבורה והעושר, הזוכה בהם הוא נכבד מעצמו בעיני אלקים ואדם, ואף אם הבריות לא יכבדוהו בעבורם, לכך חיבר התנא לזה ואמר מי שיש בו המדות הללו והוא נכבד בעצמו, מה יעשה ויהיה מכובד מאחרים, יכבד את הבריות: כי מכבדי אכבד. והדברים ק"ו, ומה הקב"ה שהוא מלך הכבוד וכל מה שברא בעולמו לא ברא אלא לכבודו, מכבד את מכבדיו, ק"ו לבשר ודם: ובזי יקלו. למדנו ענותנותו של הקב"ה. לא אמר ובזי אקלל, אלא יקלו מעצמם. ובכבוד הצדיקים הקפיד יותר, שנאמר (בבאית יב) ומקללך אזור:

עיקר תוספות יו"ט

(א) ויש להקשות ממה שאמר ירמיה^(א) אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל גבור בגבורתו ואל יתהלל עשיר בעשרו כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי. ונראה לי דלא קשיא, דס"ל לתנא דידן שזה שאמר כי אם השכל וידוע אותי, הוא עצמו בכלל החכמה והגבורה והעושר שזכר. וכן הוא אומר אל יתהלל חכם בחכמתו כי אם שהיא החכמה השכל וידוע אותי. וכן לענין הגבורה והעושר, ולזה שאל התנא איזהו חכם כו' שאליו כיון הנביא: (ב) היינו ממש השכל וידוע אותי וגבור הכובש כו' והוא גבורה לשם שמים שלא יחטא לפניו. אין לך השכל וידוע אותי גדולה מזו שתכלית הידיעה הזאת הוא לירא מפניו ולשמור מצותיו. ועשיר השמח בחלקו ולא נבהל להון ונמצא פונה כל ימיו לעבודת שמים והיינו נמי השכל כו' ולפיכך נאמר אשריך כו'. ואמרו בגמרא:

(כרית דף ה') גדול הנהגה מיגיעו יותר מירא שמים כו' דאילו אינו מסתפק ונבהל להון לא יהיה פנוי לעבודת הש"י: (ג) דאין לפרש דר"ל שנעשה משכיל יותר מן מלמדיו, שאין זה חדוש שלאחר שלמד האדם מלומדו הוא מתחכם ומשכיל בלמודיו ואין חידוש שישכיל יותר ממה שהשכילו מלמדיו. ד"ח: (ד) כיון שכל שיחתי היה בתורה: (ה) יצרו. יצה"ר נקרא יצר סתם לפי שקדם ושליט בנוף הוא לבדו. מד"ש. ועוד פירש שהוא יצרו המיוחד לו ונתעצם בו יותר ממה שיתעצם ויתחד ביצר הטוב כי טבע האדם נוטה יותר אל יצר רע: (ו) דאל"כ אלא פירוש דקרא טוב ארך אפים יותר מגבור, הוה קשיא למה, שאם הוא ארך אפים מצד רכות הטבע אין זה טוב: (ז) בעוה"ז. שלא תצטרך לבריות. ולעוה"ב, דמתוך שהוא נהנה מיגיעו לא בא לידי גול ונוחל שני עולמות. רש"י:

מופץ ע"י "ועד חיילי בית דוד" – 770 בית משיח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ביאורים לפרקי אבות

מתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ביטול הנזיקין והנגעים ע"י ד' אותיות שם הוי'

רגיל לדבר על ענין בפרקי אבות, ה"ארבעה אבות נזיקין" וה"מראות נגעים בהתאם ל"ש נוהגין" (ונתקבל אצל חסידי חב"ד) ללמוד פרקי אבות כל שבתות הקיץ, ובענינו – פרק רביעי, שבתחילתו ארבעה ענינים "איזהו חכם . . איזהו גבור . . איזהו עשיר . . איזהו מכובד", שהם כנגד ד' אותיות שם הוי'.

ולפני כן אומרים "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", ועד לאופן של ירושה – "לעולם יירשו ארץ"; ומסיימים ב"יגדיל תורה ויאדיר", דקאי על לימוד עם תשב"ר, ומובן ששלימות ענין זה תהי' ב"תורה חדשה (אשר) מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה.

ועתה לומדים פרק זה בפעם השני, וזהו הפרק העשירי ("יהיה קודש") שלומדים מתחילת לימוד פרקי אבות בשנה זו (ששה פרקים קודם שבועות, וארבעה לאחריו) – שמזה מובן שעתה הענין דשם הוי' הוא ביתר שלימות, כמובא בכ"מ ששם הוי' במילואו הוא עשר אותיות.

(משיחות ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א – בלתי מוגה)

וע"י הד' אותיות שם הוי' (שקשורים עם "מילי דחסידותא") מהפכים לטוב את

"פרקי אבות הם חלק מתושבע"פ שלימודה צריך להיות בהבנה והשגה דוקא, ולכן אין להסתפק באמירת פרקי אבות, אלא צריכים ללמדם בעיון, כראוי בתושבע"פ. אלא שמכיון ש"איני מבקש . . אלא לפי כחן", לא תובעים מכאן"א שילמד בעיון את כל המשניות דכל פרק בכל שבת ושבת, מכיון שמסתמא ענין זה יקשה להביאו לידי פועל; אבל עכ"פ משנה אחת בכל פרק, יש ללמוד בעיון כדבעי בתושבע"פ, והיינו שנוסף לאמירת המשניות בנוסח דאדמו"ר הזקן המודפס בסידור (ששם לא נדפסו המפרשים), יחזיק לידו ג"כ ספר משניות עם מפרשי המשנה, עכ"פ ספרי המשניות עם עיקר תוספות יו"ט ופירוש רבי עובדי' מברטנורא (המפרשים היסודיים), וילמד מתוכם עכ"פ משנה אחת כאמור עם המפרשים (שהם התושבע"פ בתושבע"פ גופא).

האמור שייך במיוחד לתלמידי התמימים, שזהו עיקר ענינם – לימוד התורה בפירושי', בהבנה והשגה, ואדרבה: הסדר אצלם הוא הפוך – בתחילה לימוד לעיונא, ואח"כ אמירה סתם".

(משיחות ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תנש"א – התועדות א' – בלתי מוגה)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!